

проблеми правового регулювання особливих освітніх потреб осіб з інвалідністю в нашій країні. Зазначене доводить, що на сьогодні виникла потреба у науковому осмисленні сутності особливих освітніх потреб осіб з інвалідністю, які потребують додаткової підтримки для забезпечення здобуття вищої освіти, розробці на цій основі науково-теоретичних положень, спрямованих на розв'язання актуальних проблем їх правового регулювання.

Література:

1. Конвенція ООН про права інвалідів : Міжнародний документ : від 13.12.2006 // Офіційний вісник України. – 2010. – № 17.
2. Про вищу освіту : Закон України : від 01 липня 2014 року № 1556-VII [Електронний ресурс] // Режим доступу // <http://zakon.rada.gov.ua>
3. Життєві стратегії студентської молоді з функціональними обмеженнями здоров'я: соціологічні аспекти: автореф. дис. ... канд. соціол. наук : 22.00.04 / Г.В. Бурова ; Харк. нац. ун-т внутр. справ. – Х., 2010. – 20 с.
4. Соціологічна концептуалізація освіти осіб з функціональними обмеженнями здоров'я: автореф. дис... д-ра соціол. наук: 22.00.04 / О.М. Дікова-Фаворська ; Класич. приват. ун-т. – Запоріжжя, 2009. – 40 с.
5. Основи інклюзивної освіти. Навчально-методичний посібник / за заг. ред. Колупаєвої А.А. – К: «А.С.К.», 2012. – 308 с.
6. Таланчук П.М., Кольченко К.О., Нікуліна Г.Ф. Супровід навчання студентів з особливими потребами в інтегрованому освітньому середовищі: навч./метод. посіб. – К. : Соцінформ, 2004. – 128 с.
7. Психологічні особливості життєвих перспектив студентів з обмеженими функціональними можливостями: автореф. дис. ... канд. психол. наук : 19.00.01 / Л.В. Тищенко ; Ін-т психології ім. Г.С. Костюка НАПН України. – К., 2010. – 21 с.
8. Вища освіта як чинник підвищення соціального статусу осіб з обмеженими можливостями: автореф. дис. ... канд. соціол. наук : 22.00.04 / О.М. Фудорова ; Харк. нац. ун-т ім. В.Н. Каразіна– Х., 2011. – 20 с.
9. Соціально-педагогічні умови реабілітації студентів з особливими потребами: Автореф. дис... канд. пед. наук: 13.00.05 / М.Є. Чайковський ; Ін-т пробл. виховання АПН України. – К., 2006. – 20 с.
10. Алексеев С.С. Общая теория права: в 2-х т. – Т. 2. – М. : Юридическая литература, 1981. – 360 с.

Андрейченко Р.О.

(наук. кер. – ст. викл. Потапов О.М.)

*студент IV курсу історичного факультету
Полтавського національного педагогічного
університету імені В.Г. Короленка*

ПОЛІТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В УКРАЇНІ

Конституція України у ст. 36 гарантує громадянам нашої держави для здійснення і захисту своїх прав та свобод і задоволення політичних,

Матеріали VIII Всеукраїнської студентської науково-практичної конференції

економічних, соціальних, культурних та інших інтересів право на свободу об'єднання у політичні партії, громадські організації. Саме через громадські об'єднання, громадсько-політичні рухи, політичні партії до активної державотворчої діяльності залучаються широкі верстви населення, реалізуються й захищаються політичні та економічні інтереси тієї чи іншої частини суспільства (народу, нації, соціальної групи). Вони є формою здійснення зв'язків між громадянським суспільством і державою. Враховуючи дану обставину виникає необхідність підвищення інституційної спроможності громадських організацій до виконання робіт у сфері публічної політики та підвищення рівня їхньої участі у процесах прийняття рішень на місцевому рівні, що у свою чергу обумовлює потребу у теоретичних дослідженнях даної теми.

Громадські організації покликані вирішувати нагальні питання, які виникають між державою та громадянським суспільством, а тому є невід'ємним елементом будь-якого демократичного суспільства. Їх соціально-політичне призначення полягає, насамперед, у тому, що вони допомагають людям у розв'язанні проблем повсякденного життя, відкривають широкі можливості для виявлення суспільно-політичної ініціативи, здійснення функцій самоврядування. З розширенням демократії і зростанням рівня політичної культури посилюється тенденція до урізноманітнення ролі громадських об'єднань у соціально-політичному житті, їх впливовості в конкретних історичних ситуаціях, зрештою, до їх чіткої диференціації на громадські організації і громадські рухи. Причому, як відзначають П. Манжолла і Ю. Опально, особлива активність названих об'єднань, а також активізація їх впливу спостерігаються у суспільствах перехідного типу, де одночасно виникає безліч складних суспільно-політичних проблем [2, с.350].

Правові та організаційні основи реалізації права на свободу об'єднання, регулюються Законом України «Про об'єднання громадян», який застарів і не гарантує дотримання європейських стандартів у сфері діяльності громадських організацій. Чинне законодавство про громадські організації консервує ряд серйозних проблем, а саме: зберігає ускладненість процедури державної реєстрації громадських організацій, обмежує діяльність громадських організацій за територіальною ознакою, обмеження видів діяльності за змістом, встановлює державний контроль за статутною діяльністю громадських організацій, а також обмеження щодо їх безпосередньої господарської діяльності тощо. Ці та інші архаїзми українського законодавства у сфері функціонування громадських організацій, а також його неузгодженість із міжнародними зобов'язаннями нашої країни, мають загалом негативний вплив на міжнародний імідж України як демократичної, соціальної та правової держави.

На сьогодні, за результатами експертного опитування, третина громадських організацій працює у галузі захисту прав людини, трохи менше – у сфері громадянської освіти; у царині законодавчого процесу і державотворення – 15%, дослідницької діяльності та аналітики – 23%, вироблення суспільно-політичних рекомендацій – 13%» [2, с. 8].

Вітчизняний дослідник І.Левицький розглядаючи діяльність громадських організацій відзначає, що останні повинні виховувати громадян держави у дусі національних традицій народу. І навіть у XXI ст. потрібно брати приклад того ж самого козацького періоду. На думку В.Нікітіна неурядові організації можуть бути партнером влади та міжнародних донорів щодо розробки й упровадження демократичних засобів прийняття політичних рішень та організації суспільного діалогу. Продукти проектів, які впроваджують організації, можуть стати поштовхом для створення нових інститутів [4, с. 35].

Узагальнюючи вище викладене, можна висловити сподівання, що ухвалення Верховною Радою України нового законопроекту «про громадянські організації» дозволить здійснити якісне законодавче забезпечення інституту громадських організацій в Україні, а відтак – забезпечити ефективне функціонування всієї системи інститутів громадянського суспільства, оптимізувати шляхи і форми соціально відповідального діалогу між громадянським суспільством і правовою державою. До того ж, відповідний Закон, у разі його прийняття, сприятиме забезпеченню прозорості законодавства, єдності нормативного регулювання та практики його застосування; розширенню правових можливостей громадських організацій щодо здійснення своєї діяльності, створенню правового підґрунтя для запровадження нових механізмів державного замовлення на надання громадськими організаціями окремих послуг на конкурсних засадах.

Література:

1. Левицький І. Роль громадських організацій у вихованні національно свідомих громадян України / І. Левицький // Світ виховання. — 2007. — № 1. — С.39-41.
2. Манжола П., Опально Ю. Громадські організації в структурі соціального діалогу / П. Манжола, Ю. Опально // Соціальна політика. — 2009. — № 8. — С.8-9.
3. Менджул М.В. Поняття та ознаки громадської організації: цивільно правовий аспект / М. В. Менджул // Юридичний вісник. — 2009. — № 43. — 355 с.
4. Нікітін В. Публічна політика для громадських організацій/ за ред. Нікітіна Володимира. – К.:Оптима, 2007. – 90 с.
5. Закон України « про громадські об'єднання» від 1.01.2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4572-17>
6. Громадське суспільство і влада. Урядовий сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://civic.kmu.gov.ua/consult_mvc_kmu/news/article